A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2025. augusztus 1.*

„Előzetes döntéshozatal – Szellemi tulajdon – Védjegyek – (EU) 2015/2436 irányelv – A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítése – A 10. cikk (3) bekezdésének b) pontja – A védjegyoltalom tartalma – A megjelölést hordozó áru eladásra való felkínálásának, forgalomba hozatalának vagy e célból történő raktáron tartásának harmadik személyek számára történő megtiltásához való jog – Online kereskedelem – A lajstromozás helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamból eladásra felkínált áruk – A »raktáron tartás« fogalma”

A C-76/24. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország) a Bírósághoz 2024. február 1-jén érkezett, 2024. január 23-i határozatával terjesztett elő

a **Tradeinn Retail Services S.L**.

és

PH

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: C. Lycourgos tanácselnök, S. Rodin, N. Piçarra, O. Spineanu-Matei (előadó) és N. Fenger bírák,

főtanácsnok: D. Spielmann,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– PH képviseletében T. Kiphuth és N. Tretter Rechtsanwälte,

– az Európai Bizottság képviseletében P. Němečková és G. von Rintelen, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

a főtanácsnok indítványának a 2025. március 27-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2015. L 336., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 71., 325. o.; HL 2016. L 110., 5. o.) 10. cikke (3) bekezdése b) pontjának értelmezésére irányul.

2 E kérelmet a Tradeinn Retail Services S.L. (a továbbiakban: TRS), valamint egyes búvárkészülékek és -felszerelések vonatkozásában lajstromozott német védjegyek jogosultja, PH között e védjegyek használatának abbahagyása iránti kereset tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2015/2436 irányelvnek „A védjegyoltalom tartalma” című 10. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A védjegyoltalom a jogosult számára kizárólagos jogokat biztosít.

(2) A jogosultaknak a lajstromozott védjegy bejelentési napját vagy elsőbbségi napját megelőzően szerzett jogait nem érintve, a lajstromozott védjegy jogosultja bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban olyan megjelölést használ, amely:

a) a védjeggyel azonos, és azt a védjegy árujegyzékében foglaltakkal azonos árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban használják;

b) a védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló, és azt olyan árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban használják, amelyek a védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal azonosak vagy azokhoz hasonlóak, ha a fogyasztók a megjelölést a védjeggyel összetéveszthetik; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a védjegyhez;

c) a védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló, függetlenül attól, hogy azt a védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal azonos, azokhoz hasonló vagy azokhoz nem hasonló árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban használják, feltéve, hogy a védjegy a tagállamban jóhírnevet élvez, és a megjelölés alapos ok nélkül történő használata sértené vagy tisztességtelenül kihasználná a védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét.

(3) A (2) bekezdésben foglalt feltételek megvalósulása esetén különösen a következők tilthatók meg:

a) a megjelölés elhelyezése az árun vagy csomagolásán;

b) a megjelölést hordozó áru eladásra való felkínálása, forgalomba hozatala, valamint eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából történő raktáron tartása, illetve szolgáltatás kínálása vagy annak nyújtása a megjelölés alatt;

[…]

e) a megjelölés használata üzleti iratokon vagy reklámban;

[…]”

A német jog

4 A 2018. december 11-i Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2015/2436 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 16. Dezember 2015 zur Angleichung der Rechtsvorschriften der Mitgliedstaaten über die Marken (Markenrechtsmodernisierungsgesetz) (a 2015/2436 irányelv átültetéséről szóló törvény, BGBl. 2018. I., 2357. o.) által módosított, 1994. október 25-i Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen (Markengesetz) (a védjegyek és egyéb megkülönböztető megjelölések oltalmáról szóló törvény, BGBl. 1994. I., 3082. o.; a továbbiakban: MarkenG) 14. §-ának (2) és (3) bekezdése a 2015/2436 irányelv 10. cikke (2) és (3) bekezdésének a német jogba való átültetésére irányul.

5 A MarkenG 14. §-a (2) bekezdése első albekezdésének 1. pontja értelmében a védjegyjogosult engedélye nélkül harmadik felek számára tilos gazdasági tevékenység körében árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban az említett védjeggyel azonos megjelölés használata olyan áruk vagy szolgáltatások tekintetében, amelyek azonosak a védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal.

6 A MarkenG 14. §-a (3) bekezdésének 1., 2. és 6. pontja értelmében az említett cikk (2) bekezdésében foglalt feltételek teljesülése esetén különösen tilos a szóban forgó védjeggyel azonos megjelölés elhelyezése valamely árun, annak kiszerelésén vagy csomagolásán, a megjelölést hordozó áru eladásra való felkínálása, forgalomba hozatala, valamint eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából történő birtoklása, valamint a megjelölés használata üzleti iratokon vagy reklámban.

7 A MarkenG 14. §-ának (5) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ismétlődő jogsértés veszélye esetén a védjegyjogosult eltiltás útján bárkivel szemben felléphet, aki a (2)–(4) bekezdésben foglaltak megsértésével használ valamely megjelölést. Ez a jog akkor is fennáll, ha a jogsértés veszélye az első alkalommal áll fenn.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

8 PH az alábbi két, szóelemet is tartalmazó, Németországban lajstromozott ábrás védjegy (a továbbiakban: szóban forgó védjegyek) jogosultja:

9 A szóban forgó védjegyeket a Deutsches Patent- und Markenamt (német szabadalmi és védjegyhivatal, Németország) lajstromozta többek között búvárkészülékek, búvárruhák, búvárkesztyűk, búvármaszkok és búvár-légzőkészülékek tekintetében.

10 A Spanyolországban székhellyel rendelkező TRS a szóban forgó védjegyekkel azonos megjelölések felhasználásával, különösen e megjelöléseket hordozó árukról készült fényképekkel, tett közzé hirdetést búvárfelszerelések eladása céljából az általa működtetett www.scubastore.com honlapon, valamint a www.amazon.de online kereskedelmi platform útján.

11 PH keresetet nyújtott be a Landgericht Nürnberg-Fürth (nürnberg-fürth-i regionális bíróság, Németország) előtt, amely arra irányult, hogy a bíróság tiltsa el a TRS-t a szóban forgó védjegyekkel azonos megjelölések használatától Németországban. PH többek között azt kérte, hogy tiltsák meg a TRS-nek, hogy e megjelöléseket búvárfelszereléseken, valamint azok csomagolásán vagy kiszerelésén elhelyezze, ilyen termékeket kínáljon fel eladásra, gyártson, forgalmazzon vagy más módon forgalomba hozzon, továbbá a fent említett célokból búvárfelszereléseket reklámozzon vagy birtokoljon.

12 Miután a Landgericht Nürnberg-Fürth (nürnberg-fürth-i regionális bíróság) megállapította, hogy a TRS e kérelmeket részben elismerte, 2022. február 3-i ítéletével többek között arra kötelezte ez utóbbit, hogy hagyjon fel azon búvárfelszerelések eladásra felkínálásával és reklámozásával, amelyeken szóban forgó védjegyekkel azonos megjelölés szerepel.

13 PH fellebbezése alapján az Oberlandesgericht Nürnberg (nürnbergi regionális felsőbíróság, Németország) 2022. november 29-i ítéletében megállapította, hogy az a tény, miszerint a TRS Spanyolországban rendelkezik székhellyel, és e tagállamban tartja birtokban az érintett árukat, nem képezi akadályát annak, hogy e vállalkozást elmarasztalja, amiért jogellenesen tart birtokában e védjegyekkel azonos megjelölésekkel ellátott árukat abból a célból, hogy azokat Németországban eladásra kínálja vagy forgalomba hozza. E bíróság arra kötelezte a TRS-t, hogy hagyjon fel az e megjelölésekkel ellátott búvárfelszerelések eladásra való felkínálásával vagy reklámozásával, „valamint forgalmazásával és e célból történő birtoklásával”.

14 Az első fokon hozott határozat hatályának e kiterjesztését vitatva a TRS felülvizsgálati kérelmet nyújtott be ezen ítélettel szemben a Bundesgerichtshofhoz (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország), amely a kérdést előterjesztő bíróság.

15 E bíróság szerint az áruknak a MarkenG 14. §-a (3) bekezdésének 2. pontja szerinti eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából történő birtoklása magában foglal egy tárgyi elemet, amely a birtokban tartásból áll, és egy szándék elemet, nevezetesen ezen áruk piacra való bevezetésének szándékát.

16 A kérdést előterjesztő bíróságnak kétségei vannak e rendelkezésnek a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontjára tekintettel történő értelmezését illetően.

17 Először is a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a területiség elvéből adódóan egy Németországban lajstromozott védjegy oltalma e tagállam területére korlátozódik, és csak az e területen elkövetett cselekmények szankcionálhatók. A kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy a területiség elvére tekintettel a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontja lehetővé teszi-e az egyik tagállamban oltalom alatt álló védjegy jogosultja számára, hogy megtiltsa valamely harmadik személynek, hogy valamely másik tagállamban e védjeggyel azonos megjelöléssel ellátott termékeket raktáron tartson azzal a szándékkal, hogy ezen árukat az oltalom helye szerinti országban eladásra kínálja vagy forgalomba hozza.

18 Az említett bíróság szerint e rendelkezést kétféleképpen lehet értelmezni. Az első, a területiség említett elvén alapuló értelmezés szerint az e megjelöléssel ellátott áruknak az oltalom helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban való raktáron tartása nem valósít meg védjegybitorlást, még akkor sem, ha e raktáron tartás célja ezen áruknak az oltalom szerinti tagállamban történő eladásra való felkínálása vagy forgalomba hozatala.

19 A második értelmezés szerint a nemzeti védjegy bitorlása akkor valósul meg, ha az érintett árukat az oltalom helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban tartják raktáron abból a célból, hogy azokat az oltalom szerinti tagállamban kínálják eladásra vagy hozzák forgalomba a szóban forgó megjelöléssel.

20 Másodszor, a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdése b) pontjának német nyelvi változatában használt *besitzen* (birtokol, a magyar nyelvi változatban „raktáron tart”) igét úgy kell-e értelmezni, mint amely megköveteli, hogy valamely harmadik személy közvetlen hozzáféréssel rendelkezzen az érintett termékekhez, vagy elegendő, ha e harmadik személy képes ráhatást gyakorolni az ilyen hozzáféréssel rendelkező személyre.

21 E tekintetben e bíróság kifejti, hogy a német jogban a „Besitz” („birtoklás”) fogalma magában foglalja mind a „közvetlen birtoklást”, mind a „közvetett birtoklást”. A „közvetlen birtoklás” egy dolog feletti tényleges hatalmat jelent, amely megszűnik, ha a birtokos lemond a dolog feletti tényleges befolyásról, vagy azt elveszíti. Ha valamely személy egy harmadik személlyel szemben fennálló jog vagy kötelezettség alapján ideiglenesen tart birtokában valamely dolgot, e harmadik személy „közvetett birtokosnak” minősül. Így, amikor az eladó átadja a fuvarozónak az eladott dolgot, ez utóbbi annak közvetlen birtokosává, ezen eladó pedig közvetett birtokosává válik.

22 Bár a német jogban a TRS ily módon „közvetett birtokosnak” minősül, az említett bíróságnak kétségei vannak afelől, hogy ez a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontjára tekintettel is így van-e. E tekintetben rámutat, hogy az uniós védjegyjogszabályok nem minden nyelvi változatban a *besitzen* igével azonos értelmű kifejezéseket használnak. Egyes nyelvi változatok ugyanis olyan kifejezéseket használnak, amelyek lényegében inkább a raktározásra, mintsem a birtokban tartásra vonatkoznak, ami magában foglalja az érintett termékekhez való

közvetlen hozzáférés fennállását. Mindemellett a kérdést előterjesztő bíróság nem zárja ki, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából arra lehessen következtetni, hogy a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdése b) pontjának hatálya kiterjed e termékek közvetett birtokosára.

23 E körülmények között a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Megtiltathatja-e egy nemzeti védjegy jogosultja a [2015/2436 irányelv] 10. cikke (3) bekezdésének b) pontja alapján, hogy egy személy külföldön az oltalom szerinti országban történő eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából tartson raktáron védjegybitorlást megvalósító árut?

2) A [2015/2436 irányelv] 10. cikke (3) bekezdésének b) pontja értelmében vett »raktáron tartás« fogalma szempontjából a védjegybitorlást megvalósító árukhoz való tényleges hozzáférés lehetősége-e a meghatározó, vagy elegendő az azon személyre való ráhatás lehetősége, aki ténylegesen hozzáfér az említett áruhoz?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

24 Első kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a valamely tagállamban oltalom alatt álló védjegy jogosultja ezen irányelv 10. cikkének (2) bekezdésében foglalt feltételek esetén megtilthatja egy harmadik személynek a megjelöléssel ellátott áruknak egy másik tagállam területén való olyan raktáron tartását, amelynek az a célja, hogy ezen árukat eladásra kínálják fel vagy forgalomba hozzák a védjegyoltalom szerinti tagállamban.

25 E kérdés megválaszolása érdekében figyelembe kell venni, hogy valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak kifejezéseit, hanem szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi (1983. november 17-i Merck ítélet, 292/82, EU:C:1983:335, 12. pont; 2025. május 8-i L. [Kisebb, nem kereskedelmi küldemények] ítélet, C-405/24, EU:C:2025:335, 28. pont).

26 A 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének az e cikk (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett b) pontja úgy rendelkezik, hogy a lajstromozott védjegy jogosultja bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban az e védjegyet sértő megjelölést használ, és az ily módon megtiltható használatok közé tartozik az „áru eladásra való felkínálása, forgalomba hozatala, valamint eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából történő raktáron tartása, illetve szolgáltatás kínálása vagy annak nyújtása a megjelölés alatt”.

27 Amint az e szövegből kitűnik, ahhoz, hogy az említett védjegy jogosultja megtilthassa az ilyen megjelöléssel ellátott áruk raktáron tartását, az szükséges, hogy az ezen árukat raktáron tartó harmadik személy célja is az legyen, hogy az említett árukat eladásra kínálja fel vagy forgalomba hozza (lásd ebben az értelemben: 2020. április 2-i Coty Germany ítélet, C-567/18, EU:C:2020:267, 45. pont).

28 Ugyanakkor az említett szöveg nem tartalmaz kifejezett utalást arra vonatkozóan, hogy az egyik tagállamban lajstromozott védjegy jogosultja megtilthatja-e valamely harmadik személynek, hogy egy másik tagállam területén az említett megjelöléssel ellátott árukat raktáron tartsa.

29 Azon szövegkörnyezetet illetően, amelybe a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontja illeszkedik, emlékeztetni kell arra, hogy a nemzeti védjegy lajstromozásával járó oltalom főszabály szerint a lajstromozás szerinti tagállam területére korlátozódik, így az általános szabály értelmében a védjegyjogosult nem hivatkozhat az említett oltalomra e tagállam területén kívül (lásd ebben az értelemben: 1994. június 22-i IHT Internationale Heiztechnik és Danzinger ítélet, C-9/93, EU:C:1994:261, 22. pont; 2012. április 19-i Wintersteiger ítélet, C-523/10, EU:C:2012:220, 25. pont).

30 Ami a 2015/2436 irányelv 10. cikkének (1) bekezdése alapján a védjegyoltalomból eredő kizárólagos jog célját illeti, az arra irányul, hogy lehetővé tegye a védjegyjogosult számára különös jogosulti érdekeinek védelmét, azaz annak biztosítását, hogy a védjegy betölthesse rendeltetését. E jog gyakorlásának ezért azokra az esetekre kell korlátozódnia, amikor a megjelölés harmadik személy általi használata sérti vagy sértheti a védjegy funkcióit (lásd ebben az értelemben: 2002. november 12-i Arsenal Football Club ítélet, C-206/01, EU:C:2002:651, 50–54. pont). E funkciók között nem csupán a védjegy azon alapvető funkciója szerepel, hogy szavatolja a fogyasztók számára az általa megjelölt áruk vagy szolgáltatások származását, hanem annak egyéb funkciói is, mint például az ezen áruk vagy szolgáltatások minőségének szavatolása, vagy a kommunikációval, a befektetésekkel, illetve a reklámmal kapcsolatos funkciók (2024. január 25-i Audi [Embléma hűtőrácsra való rögzítésére szolgáló elem] ítélet, C-334/22, EU:C:2024:76, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 A védjegyoltalom e célja és földrajzi hatálya több következménnyel jár a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdése b) pontjának értelmezésére nézve.

32 Először is, a nemzeti védjegy jogosultja felléphet azon harmadik személlyel szemben, aki a lajstromozás szerinti tagállamban olyan megjelöléssel ellátott árukat hoz forgalomba, amelynek használata sérti e védjegyet, azzal, hogy az ilyen árukat nem lehet forgalomba hozottnak tekinteni, ha olyan felfüggesztő eljárás alá tartoznak, mint a külső árutovábbítási eljárás, és azokat nem bocsátották szabad forgalomba (lásd ebben az értelemben: 2006. november 9-i Montex Holdings ítélet, C-281/05, EU:C:2006:709, 19–21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 Másodszor, a nemzeti védjegy jogosultja megtilthatja valamely harmadik személynek, hogy a lajstromozás szerinti tagállam területén e megjelöléssel ellátott árukat kínáljon fel eladásra. A jogosult így felléphet az ilyen eladásra való felkínálással szemben, még akkor is, ha az külső árutovábbítási eljárás alá vont árukra vonatkozik, amennyiben az szükségszerűen magában foglalja ezen áruk szabad forgalomba bocsátását (lásd ebben az értelemben: 2005. október 18-i Class International ítélet, C-405/03, EU:C:2005:616, 61. pont).

34 Ezenkívül a Bíróság már kimondta, hogy a védjegy jogosultja megtilthatja valamely harmadik személynek, hogy az említett megjelöléssel ellátott árukat például online hirdetés útján eladásra kínálja fel – ideértve azt az esetet is, amikor e harmadik személy, az általa használt internetes oldal szervere vagy a szóban forgó áruk a lajstromozás helye szerinti tagállamon kívül találhatók –, ha az eladásra felkínálás vagy hirdetés az e tagállam területén található fogyasztókat célozza. Ellenkező esetben ugyanis azok a gazdasági szereplők, akik elektronikus kereskedelmet folytatnak, és az e területen található fogyasztóknak az említett területen kívül található árukat

kínálnak eladásra, kibújnának a védjegy által biztosított jogok tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettségek alól, ami sértené a 2015/2436 irányelv által biztosított védelem hatékony érvényesülését (lásd ebben az értelemben: 2011. július 12-i L'Oréal és társai ítélet, C-324/09, EU:C:2011:474, 62–63. pont; 2014. február 6-i Blomqvist ítélet, C-98/13, EU:C:2014:55, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 A Bíróság kifejtette, hogy valamely internetes oldalnak a védjegyoltalommal érintett területen való puszta elérhetősége nem elegendő azon következtetés levonásához, hogy az ott feltüntetett eladásra való felkínálás az említett területen található fogyasztókat célozza. A nemzeti bíróságok feladata annak esetenként történő értékelése, hogy vannak-e arra utaló jelek, hogy a védjeggyel érintett területen elérhető internetes oldalon vagy online értékesítési platformon közzétett eladásra történő felkínálás az e területen található fogyasztóknak címezték-e. Ilyen jel lehet az eladásra felkínálásban többek között azon földrajzi területek megjelölése, ahová az eladó hajlandó az árut elküldeni (lásd ebben az értelemben: 2011. július 12-i L'Oréal és társai ítélet, C-324/09, EU:C:2011:474, 64. és 65. pont).

36 Végül harmadszor a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontja lehetővé teszi a védjegyjogosult számára, hogy megtiltsa valamely harmadik személynek nemcsak azt, hogy olyan megjelöléssel ellátott árukat kínáljon fel eladásra és hozzon forgalomba, amelynek használata védjegybitorlást valósít meg, hanem azt is, hogy az ilyen árukat e „cél[ok]ból raktáron tartsa", amint azt a jelen ítélet 26. és 27. pontja is megállapítja. E rendelkezés tehát csak akkor vonatkozik az ilyen áruk harmadik személy általi raktáron tartására, ha az az eladásra való felkínálás vagy a forgalomba hozatal megelőző szakaszát képezi, amelyet a védjegyjogosult megtilthat.

37 Márpedig, amint az a jelen ítélet 34. pontjából kitűnik, a védjegyjogosult megtilthatja valamely harmadik személynek, hogy az érintett megjelöléssel ellátott árukat például online hirdetés útján eladásra kínálja fel – annak ellenére, hogy e harmadik személy, az általa használt internetes oldal szervere vagy a szóban forgó áruk a lajstromozás helye szerinti tagállamon kívül találhatók –, ha az eladásra felkínálás az e tagállam területén található fogyasztókat célozza. Egy ilyen helyzetben a védjegyjogosultnak arra is lehetősége van, hogy megtiltsa az említett harmadik személynek a szóban forgó áruk e területen kívül való raktáron tartását, amennyiben e raktározás az eladásra való felkínálás közzétételét vagy végrehajtását megelőző szakasznak minősül, ezért úgy tekinthető, hogy arra e célból került sor.

38 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információkból kitűnik, hogy az alapügyben a www.amazon.de online kereskedelmi platform – ellentétes bizonyítékok hiányában – a szóban forgó védjegyek által érintett területen található fogyasztókat célozza (lásd ebben az értelemben: 2010. december 7-i Pammer és Hotel Alpenhof ítélet, C-585/08 és C-144/09, EU:C:2010:740, 83. pont; 2011. július 12-i L'Oréal és társai ítélet, C-324/09, EU:C:2011:474, 66. pont). Ennélfogva az e platformon szereplő és az alapügyben említett eladásra való felkínálások – a kérdést előterjesztő bíróság által elvégzendő vizsgálat fenntartása mellett – a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdése b) pontjának hatálya alá tartoznak.

39 E megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy a valamely tagállamban oltalom alatt álló védjegy jogosultja ezen irányelv 10. cikkének (2) bekezdésében foglalt feltételek esetén megtilthatja egy harmadik személynek a megjelöléssel ellátott áruknak egy másik tagállam területén való olyan raktáron tartását, amelynek az a célja, hogy ezen árukat eladásra kínálják fel vagy forgalomba hozzák a védjegyoltalom szerinti tagállamban.

A második kérdésről

40 Második kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az említett irányelv 10. cikkének (2) bekezdésében foglalt feltétek esetén egy megjelöléssel ellátott árunak a 10. cikk (3) bekezdés b) pontja értelmében vett „raktáron tartása” megköveteli az áruk feletti közvetlen és tényleges rendelkezést, vagy pedig elegendő ellenőrzést, illetve irányítást gyakorolni azon személy felett, aki az említett árukkal közvetlenül és ténylegesen rendelkezik.

41 A bíróság kifejtette, hogy a második kérdését igazoló kétségek a 10. cikk (3) bekezdése b) pontjának különböző nyelvi változatai közötti eltérésekből erednek. A rendelkezés német nyelvi változata értelmezhető úgy, hogy valamely áru „birtoklása” nem feltétlenül foglalja magában az ahhoz való hozzáférést, míg ugyanezen rendelkezés más nyelvi változatai ennek ellenkezőjét sugalló kifejezéseket használnak.

42 E tekintetben meg kell állapítani, hogy miközben a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdése b) pontjának német *(besitzen)*, francia *(détenir)* és román *(deținute)* nyelvi változatai a birtokban tartásra utalnak, e rendelkezés más nyelvi változatai a raktározás vagy tárolás fogalmára utaló kifejezéseket használnak, így például a spanyol *(almacenar)*, a dán *(oplagre)*, az angol *(stocking)*, az olasz *(toccare)* vagy a svéd *(lagra)* nyelvi változatok. Ez utóbbi kifejezések tehát arra engedhetnek következtetni, hogy az említett rendelkezés az áruk összességének megőrzésére vonatkozik, míg a „birtokban tartás” kifejezés nem utal ilyen mennyiségi szempontra, és tágabb jelentéssel bír.

43 Az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően valamely uniós jogi rendelkezés nyelvi változatai közötti eltérés esetén e rendelkezést azon szabályozás általános rendszerére és céljára tekintettel kell értelmezni, amelynek a részét képezi (1990. március 27-i Cricket St Thomas ítélet, C-372/88, EU:C:1990:140, 19. pont; 2025. május 8-i Pielatak ítélet, C-410/23, EU:C:2025:325, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezenkívül valamely uniós jogi rendelkezés különböző lehetséges értelmezései közül azt kell előnyben részesíteni, amely alkalmas e rendelkezés hatékony érvényesülésének biztosítására (2000. február 24-i Bizottság kontra Franciaország ítélet, C-434/97, EU:C:2000:98, 21. pont; 2023. november 23-i EVN Business Service és társai ítélet, C-480/22, EU:C:2023:918, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 A jelen ítélet 42. pontjában hivatkozott nyelvi eltérések ellenére meg kell állapítani, hogy a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontjával összefüggésben mindegyik nyelv által használt kifejezés – függetlenül attól, hogy egyértelműen a birtokban tartásra utal, vagy inkább a raktározás vagy a tárolás gondolatára céloz – magában foglalja az érintett áruk feletti tényleges hatalommal, tehát bizonyos fokú ellenőrzéssel való rendelkezést. Mindenesetre – amint arra a főtanácsnok az indítványának 54. pontjában emlékeztetett –, e rendelkezés azon rendelkezések keretébe illeszkedik, amelyek célja, hogy olyan jogorvoslati eszközt biztosítsanak a védjegyjogosultnak, amely lehetővé teszi számára, hogy fellépjen védjegye harmadik személy általi bármely használatnak minősülő magatartásával szemben, és így megszüntettesse azt az ezen irányelv 10. cikkének (2) bekezdésében foglalt feltételek mellett. E tekintetben minden olyan harmadik személyt, aki közvetlenül vagy közvetve meghatározza a használatnak minősülő cselekményt, úgy kell tekinteni, mint aki ténylegesen képes e használat megszüntetésére (lásd ebben az értelemben: 2020. április 2-i Coty Germany ítélet, C-567/18, EU:C:2020:267, 37. és 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 Ebből következik, hogy a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontjában szereplő „raktáron tartás” kifejezés nemcsak azokat az eseteket foglalja magában, amelyekben a harmadik személy közvetlenül és ténylegesen rendelkezik az érintett árukkal, hanem azokat az eseteket is, amikor e harmadik személy közvetett de mégis tényleges rendelkezéssel bír ezen áruk tekintetében, azáltal, hogy joga van ellenőrzést, illetve irányítást gyakorolni azon személy felett, aki az említett árukkal közvetlenül és ténylegesen rendelkezik.

46 Ha e rendelkezés csak olyan harmadik személlyel szemben lenne alkalmazandó, aki az érintett áruk felett tényleges rendelkezést gyakorol, a védjegyjogosultnak nem állna módjában a használat abbahagyását kérni azzal a gazdasági szereplővel szemben, aki a hozzájárulása nélkül ezen áruk eladásra való felkínálása vagy forgalomba hozatala céljából azokat valamely szolgáltatónak átadja, hogy ez utóbbi az említett célból nyújtson számára olyan szolgáltatásokat, mint a szóban forgó áruk raktározása vagy szállítása. Az ilyen értelmezés, ahogy azt a főtanácsnok az indítványának 62. pontjában megjegyezte, összeegyeztethetetlen lenne a 2015/2436 irányelv céljával, és részben megakadályozná az irányelv által biztosított védelem hatékony érvényesülését.

47 E megfontolásokra tekintettel a második kérdésre az a válasz, hogy a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az említett irányelv 10. cikkének (2) bekezdésében foglalt feltétek esetén egy megjelöléssel ellátott árunak a 10. cikk (3) bekezdés b) pontja értelmében vett „raktáron tartása” megköveteli az áruk feletti közvetlen és tényleges rendelkezést, vagy pedig elegendő ellenőrzést, illetve irányítást gyakorolni azon személy felett, aki az említett árukkal közvetlenül és ténylegesen rendelkezik.

A költségekről

48 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontját

a következőképpen kell értelmezni:

a valamely tagállamban oltalom alatt álló védjegy jogosultja ezen irányelv 10. cikkének (2) bekezdésében foglalt feltételek esetén megtilthatja egy harmadik személynek a megjelöléssel ellátott áruknak egy másik tagállam területén való olyan raktáron tartását, amelynek az a célja, hogy ezen árukat eladásra kínálják fel vagy forgalomba hozzák a védjegyoltalom szerinti tagállamban.

2) A 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontját

a következőképpen kell értelmezni:

az említett irányelv 10. cikkének (2) bekezdésében foglalt feltétek esetén egy megjelöléssel ellátott árunak a 10. cikk (3) bekezdés b) pontja értelmében vett „raktáron tartásához” elegendő ellenőrzési, illetve irányítási joggal bírni azon személy felett, aki az említett áruval közvetlenül és ténylegesen rendelkezik.

Aláírások